

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

25 päivänä tammikuuta 2007*

Asiassa C-411/04 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 23.9.2004,

Salzgitter Mannesmann GmbH, aiemmin Mannesmannröhren-Werke GmbH, kotipaikka Mülheim an der Ruhr (Saksa), edustajinaan Rechtsanwalt M. Klusmann ja Rechtsanwalt F. Wiemer,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään A. Whelan ja H. Gading, avustajanaan Rechtsanwalt H.-J. Freund, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit K. Lenaerts, E. Juhász, K. Schiemann ja M. Ilešič (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: L. A. Geelhoed,
kirjaaja: hallintovirkamies B. Fülöp,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 8.12.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 12.9.2006 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Yhtiö Salzgitter Mannesmann GmbH, aiemmin Mannesmannröhren-Werke GmbH ja tätä ennen Mannesmannröhren-Werke AG (jäljempänä Mannesmann tai valittaja), vaatii Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-44/00, Mannesmannröhren-Werke vastaan komissio, 8.7.2004 antaman tuomion (Kok. 2004, s. II-2223; jäljempänä valituksenalainen tuomio) kumoamista siltä osin kuin siinä hylättiin Mannesmannin nostama, EY 81 artiklan soveltamisesta

(Asia IV/E-1/35.860-B – saumattomat teräsputket) 8.12.1999 tehdyn komission päätöksen 2003/382/EY (EUVL 2003, L 140, s. 1; jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamista koskeva kanne.

Riidanalainen päätös

Kartelli

- 2 Euroopan yhteisöjen komissio osoitti riidanalaisen päätöksen kahdeksalle yritykselle, jotka valmistavat saumattomia teräsputkia. Näiden yritysten joukossa on neljä eurooppalaista yritystä (jäljempänä yhteisön tuottajat): Mannesmann, Vallourec SA (jäljempänä Vallourec), Corus UK Ltd (aiemmin British Steel Ltd, jäljempänä Corus) ja Dalmine SpA (jäljempänä Dalmine). Neljä muuta riidanalaisen päätöksen kohteena olevaa yritystä ovat japanilaiset yritykset (jäljempänä japanilaiset tuottajat) NKK Corp., Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. ja Sumitomo Metal Industries Ltd (jäljempänä Sumitomo).
- 3 Saumattomia teräsputkia käytetään öljy- ja kaasuteollisuudessa, ja niihin sisältyy kaksi suurta tuoteryhmää.
- 4 Ensimmäinen tuoteryhmä käsittää porausputket, joista käytetään yleisnimitystä ”Oil Country Tubular Goods -putket” tai ”OCTG-putket”. Nämä putket voidaan myydä ilman kierteitä (sileäpäiset putket) tai kierteitettyinä. Kierteityksen tarkoituksena on mahdollistaa OCTG-putkien liittäminen toisiinsa. Kierteitys voidaan toteuttaa American Petroleum Institutuen (API) asettamien standardien mukaisesti – tällä menetelmällä kierteitettyjä putkia kutsutaan jäljempänä OCTG-standardiputkiksi –

tai erikoismenetelmin, jotka on yleensä suojattu patenteilla. Jälkimmäisessä tapauksessa puhutaan erikoiskierteityksestä tai tilanteen mukaan erikoisliitoksista; tällä menetelmällä kierteitettyjä putkia kutsutaan CTG-erikoisputkiksi.

- 5 Toinen tuoteryhmä käsittää öljyn ja kaasun siirtoputket ("line pipe"), joiden osalta erotellaan standardien mukaan valmistetut putket ja tiettyjen hankkeiden toteuttamista varten mittatilaustyönä valmistetut putket (jäljempänä "hankekohtaiset siirtoputket").

- 6 Komissio päätti marraskuussa 1994 aloittaa näitä tuotteita koskevien kilpailunvastaisen menettelytapojen olemassaoloa koskevan tutkimuksen. Se teki saman vuoden joulukuussa tarkastuksia useissa yrityksissä, joihin kuului myös Mannesmann. Vuoden 1996 syyskuun ja vuoden 1997 joulukuun välisenä aikana komissio teki täydentäviä tarkastuksia Vallourecissa, Dalminessa ja Mannesmannissa. Se toteutti 17.9.1996 Vallourecissa tarkastuksen, jonka aikana Vallourec Oil & Gasin toimitusjohtaja Verluca antoi tiettyjä lausuntoja (jäljempänä Verluca lausunnot). Mannesmannissa huhtikuussa 1997 tehdyssä tarkastuksessa tämän yrityksen johtaja Becher antoi myös lausuntoja (jäljempänä Becherin lausunnot).

- 7 Komissio osoitti myös useille yrityksille 6.2.1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen [81] ja [82] artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204) 11 artiklan mukaiset tietopyynnöt. Koska Dalmine ei toimittanut tiettyjä pyydettyjä tietoja, komissio osoitti sille asetuksen N:o 17 11 artiklan 5 kohdan nojalla 6.10.1997 tehdyn päätöksen K(97) 3036. Dalmine nosti tästä päätöksestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kumoamiskanteen, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti asiassa T-596/97, Dalmine vastaan komissio, 24.6.1998 antamallaan määräyksellä (Kok. 1998, s. II-2383) tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat. Myös

Mannesmann kieltäytyi toimittamasta eräitä komission pyytämiä tietoja. Vaikka komissio teki asetuksen N:o 17 11 artiklan 5 kohdan nojalla 15.5.1998 sen osalta päätöksen K(98) 1204 (jäljempänä 15.5.1998 tehty päätös), Mannesmann kieltäytyi edelleen. Se nosti kanteen tästä päätöksestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Asiassa T-112/98, Mannesmannröhren-Werke vastaan komissio, 20.2.2001 antamallaan tuomiolla (Kok. 2001, s. II-729) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi kyseisen päätöksen osittain ja hylkäsi kanteen muilta osin.

- 8 Komissio totesi riidanalaisessa päätöksessä Verlucan ja Becherin lausuntojen ja muiden todisteiden valossa, että kyseisen päätöksen kohteena olevat kahdeksan yritystä olivat tehneet sopimuksen, jonka tavoitteena oli muun muassa yritysten kotimarkkinoiden molemminpuolinen kunnioittaminen. Tämän sopimuksen mukaan kukin yritys kieltäytyi myymästä OCTG-standardiputkia ja hankekohtaisia siirtoputkia sopimuksen muun osapuolen kotimarkkinoilla.
- 9 Komission mukaan sopimus oli tehty yhteisön tuottajien ja japanilaisten tuottajien välisissä kokouksissa, joita kutsuttiin nimellä Eurooppa–Japani-klubi.
- 10 Kotimarkkinoiden kunnioittamisen periaatteesta käytettiin nimitystä perussäännöt (fundamentals). Komissio totesi, että perussääntöjä oli tosiasiallisesti noudatettu ja että näin ollen sopimuksella oli ollut kilpailunvastaisia vaikutuksia yhteismarkkinoilla.
- 11 Komission mukaan sopimus perustui kolmeen osaan, joista ensimmäinen sisältää edellä mainitut kotimarkkinoiden kunnioittamista koskevat perussäännöt, jotka muodostavat riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa todetun rikkomisen; toinen sisältää hintojen vahvistamisen tarjouspyyntöjä varten ja vähimmäishinnat erityismarkkinoita (special markets) varten ja kolmas sisältää muiden maailmanmarkkinoiden kuin Kanadan ja Amerikan yhdysvaltojen markkinoiden jakamisen jakoperusteita (sharing keys) käyttäen.

- 12 Komissio perustaa toteamuksensa perussääntöjen olemassaolosta riidanalaisen päätöksen 62–67 perustelukappaleessa mainittuihin asiakirjatodisteisiin ja kyseisen päätöksen 68 perustelukappaleessa esitettyyn taulukkoon. Tästä taulukosta ilmenee komission mukaan, että kansallisen tuottajan osuus riidanalaisen päätöksen kohteena olevien yritysten toteuttamista OCTG-putkien ja siirtoputkien toimituksista Japanissa ja kunkin neljän yhteisön tuottajan kotimarkkinoilla oli erittäin suuri. Komissio päätteli tästä, että kokonaisuutena tarkasteltuna sopimuksen osapuolet kunnioittivat tosiasiallisesti kansallisia markkinoita.
- 13 Eurooppa–Japani-klubin jäsenet kokoontuivat 5.11.1993 Tokiossa yrittääkseen päästä uuteen sopimukseen markkinoiden jakamisesta Latinalaisen Amerikan tuottajien kanssa. Tuolloin tehdyn sopimuksen sisältöä kuvaillaan menettelyn ulkopuolisen tiedonantajan komissiolle 12.11.1997 toimittamassa asiakirjassa, joka sisältää muun muassa ”jakoperusteet” (jäljempänä jakoperusteita koskeva asiakirja).

Kartellin kesto

- 14 Eurooppa–Japani-klubi kokoontui vuodesta 1977 vuoteen 1994 saakka noin kaksi kertaa vuodessa.
- 15 Komissio katsoi kuitenkin, että sakkojen määräämistä varten kartellin alkamisajankohtana on pidettävä vuotta 1990, kun otetaan huomioon Euroopan yhteisön ja Japanin välillä vuosina 1977–1990 tehdyt sopimukset viennin rajoittamisesta. Komission mukaan kilpailusääntöjen rikkominen päättyi vuonna 1995.

Sakot

- 16 Komissio piti sakkojen määrää vahvistaessaan kilpailusääntöjen rikkomista erittäin vakavana sillä perusteella, että kyseisen sopimuksen tavoitteena oli kotimarkkinoiden kunnioittaminen ja että se näin ollen haittasi sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa. Komissio totesi kuitenkin, että riidanalaisen päätöksen adressaatteina olevien yritysten kyseessä olevissa neljässä jäsenvaltiossa toteuttama saumattomien teräsputkien myynti oli vain noin 73 miljoonaa euroa vuodessa.
- 17 Tämän vuoksi komissio vahvisti rikkomisen vakavuuteen perustuvan sakon määräksi 10 miljoonaa euroa kullekin kahdeksalle yritykselle. Koska kaikki nämä yritykset ovat suuryrityksiä, komissio katsoi, ettei ollut syytä määrätä niille tältä osin erisuuruisia sakkoja.
- 18 Komissio katsoi, että rikkominen oli kestänyt keskipitkän ajan, ja korotti sakkoa kultakin vuodelta, jonka aikana rikkomiseen oli osallistuttu, 10 prosentilla rikkomisen vakavuuden perusteella vahvistetusta määrästä vahvistaakseen kullekin kyseessä olevalle yritykselle määrättävän sakon perusmäärän. Komissio otti kuitenkin huomioon sen, että teräsputkiala oli erittäin pitkään kriisitilanteessa, ja sen, että alan tilanne heikkeni vuodesta 1991 alkaen, ja alensi näitä perusmääriä 10 prosentilla lieventävien seikkojen nojalla.
- 19 Lopuksi komissio alensi Vallourecille määrätyn sakon määrää 40 prosentilla ja Dalminelle määrätyn sakon määrää 20 prosentilla sakkojen määräämättä jättämisestä tai lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa annetun komission tiedonannon 96/C 207/04 (EYVL 1996, C 207, s. 4; jäljempänä yhteistyötiedonanto) D 2 kohdan nojalla ottaakseen huomioon sen, että nämä yritykset toimivat yhteistyössä komission kanssa hallinnollisen menettelyn aikana.

Riidanalaisen päätöksen päätösosa

- 20 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdan mukaan päätöksen kohteena olevat kahdeksan yritystä "ovat rikkoneet EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan 1 kohdan määräyksiä osallistumalla – – sopimukseen, jolla pyrittiin muun muassa yritysten kotimarkkinoiden kunnioittamiseen saumattomien OCTG-[standardiputkien] – – ja [hankekohtaisten siirtoputkien] osalta".
- 21 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa todetaan, että rikkominen on kestänyt vuodesta 1990 vuoteen 1995 Mannesmannin, Vallourecin, Dalminen, Sumitomon, Nippon Steel Corp:n, Kawasaki Steel Corp:n ja NKK Corp:n osalta. Corusin osalta todetaan, että rikkominen on kestänyt vuodesta 1990 vuoden 1994 helmikuuhun.
- 22 Riidanalaisen päätöksen päätösosan asian kannalta merkityksellisten muiden säännösten sanamuoto on seuraava:

"2 artikla

1. [Mannesmann], Vallourec – –, [Corus] ja Dalmine – – ovat rikkoneet EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan 1 kohdan määräyksiä tekemällä 1 artiklassa tarkoitetun rikkomisen yhteydessä sopimuksia, joiden perusteella sileäpäisten OCTG-tuotteiden toimitukset [Corusille] (Vallourec SA:lle vuodesta 1994 alkaen) on jaettu.

2. [Corusin] osalta rikkominen on kestänyt 24 päivästä heinäkuuta 1991 helmikuuhun 1994. [Vallourecin] osalta rikkominen on kestänyt 24 päivästä heinäkuuta 1991 aina 30 päivään maaliskuuta 1999. [Dalminen] osalta rikkominen on kestänyt 4 päivästä joulukuuta 1991 aina 30 päivään maaliskuuta 1999. [Mannesmannin] osalta rikkominen on kestänyt 9 päivästä elokuuta 1993 aina 24 päivään huhtikuuta 1997.

--

4 artikla

Edellä 1 artiklassa mainituille yrityksille määrätään kyseisessä artiklassa todetun rikkomisen vuoksi seuraavat sakot:

1. [Mannesmann] 13 500 000 euroa

2. Vallourec – – 8 100 000 euroa

3. [Corus] 12 600 000 euroa

4. Dalmine – – 10 800 000 euroa

5. Sumitomo – – 13 500 000 euroa

6. Nippon Steel – – 13 500 000 euroa

7. Kawasaki Steel – – 13 500 000 euroa

8. NKK – – 13 500 000 euroa.”

Asian käsittely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

23 Seitsemän kahdeksasta yrityksestä, joille oli määrätty sakko, mukaan lukien Mannesmann, nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon jättämällä kanteita, joissa ne kaikki vaativat kyseisen päätöksen kumoamista osittain tai kokonaan ja toissijaisesti niille määrätyn sakon kumoamista tai sen määrän alentamista.

24 Valituksenalaisessa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumosi riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdan siltä osin kuin siinä todetaan Mannesmannin syyksi tässä artiklassa luetun rikkomisen alkaneen ennen 1.1.1991

– vahvisti Mannesmannille määrätyn sakon määräksi 12 600 000 euroa

- hylkäsi kanteen muilta osin
- velvoitti kaikki osapuolet vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa

25 Mannesmann vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin siinä on hylätty riidanalaisesta päätöksestä nostettu kanne
- kumoaa riidanalaisen päätöksen
- toissijaisesti alentaa riidanalaisen päätöksen 4 artiklassa määrättyä sakkoa ja sen 5 artiklassa määrättyä viivästyskorkoa
- edelleen toissijaisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi uutta tuomiota varten, jossa otetaan huomioon yhteisöjen tuomioistuimen tuomio
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 26 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

- 27 Mannesmann esittää valituksenalaisen tuomion kumoamiseksi kolme valitusperustetta, jotka on johdettu seuraavista seikoista: oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin on loukattu, EY 81 artiklaa on sovellettu virheellisesti riidanalaisen päätöksen 2 artiklan osalta sekä yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu.

Ensimmäinen valitusperuste, jonka mukaan oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin on loukattu

Asianosaisten lausumat

- 28 Mannesmannin mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toiminut virheellisesti, kun se on hyväksynyt sitä vastaan puhuvaksi todisteeksi tämän tuomion 13 kohdassa mainitun jakoperusteita koskevan asiakirjan, jolle komissio perusti riidanalaisen päätöksen ja erityisesti sen 85 ja 86 perustelukappaleen.
- 29 Se katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin loukannut oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin. Tämän asiakirjan oli toimittanut komissiolle Mannesmannille tuntematon kolmas henkilö, joten Mannesmann ei ole voinut tutkia kyseisen asiakirjan todenperäisyyttä eikä siis ole voinut puolustautua tehokkaasti.

- 30 Lisäksi koska tämä kolmas henkilö oli Mannesmannin mukaan ilmoittanut komissiolle saaneensa jakoperusteita koskevan asiakirjan erään kysymyksessä olevan yrityksen kauppaedustajalta tätä kuitenkaan nimeämättä, komissiokaan ei tiedä asiakirjan alkuperäisen haltijan henkilöllisyyttä.
- 31 Mannesmannin mukaan oikeuskäytännöstä seuraa, että todistetta ei voida käyttää, ellei sen laatijaa ilmoiteta. Sen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tulkinnut oikein tätä oikeuskäytäntöä, jonka mukaan todistusharkinnassa on tutkittava todisteiden alkuperä. Tältä osin Mannesmann huomauttaa, että ei ole suljettu pois, että kolmannet henkilöt toimittavat komissiolle väärennetyjä todisteita vahingoittaakseen jotakin yritystä henkilökohtaisista tai liiketoiminnallisista syistä. Asianomaisen yrityksen on tämän vuoksi voitava ottaa kantaa tietolähteen luotettavuuteen.
- 32 Mannesmann vetoaa myös Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön, joka koskee ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn, Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 artiklassa turvattua oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä. Tämän oikeuskäytännön mukaan vastaajalla on oltava mahdollisuus kiistää anonyymien lausuntojen todenperäisyys sekä myös anonyymiteetin suojaaman henkilön uskottavuus. Valittajan mukaan tämä oikeuskäytäntö vahvistaa sen, että vaikka anonyymien lausuntojen käyttö on sallittua asian selvittämisen aikana, tällaisia lausuntoja ei saa käyttää todistusaineistona epäilyksenalaista vastaan.
- 33 Valittaja vetoaa myös Nizzassa 7.12.2000 julistetun Euroopan perusoikeuskirjan (EYVL C 364, s. 1; jäljempänä perusoikeuskirja) 46 ja 47 artiklaan, jotka vastaavat Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaa ja joissa taataan oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin. Valittaja toteaa, että perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdan nojalla tuomioistuinten tulkitessa perusoikeuskirjaa on taattava vähintään ihmisoikeussopimuksessa tarjottu suojan taso.

- 34 Mannesmann katsoo lisäksi, että anonymista lähteestä peräisin olevan todisteen käyttö on Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kappaleessa vahvistetun oikeusvaltion periaatteen vastaista. Jos ei voida varmistaa, että kolmas henkilö on tosiasiallisesti toimittanut kyseisen todisteen komissiolle, on olemassa vaara manipulaatiosta ja mielivallasta.
- 35 Komissio katsoo, että tämä valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska valittaja ottaa nyt esille ensimmäistä kertaa Euroopan ihmisoikeussopimuksen rikkomisen, kun se ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vetosi vain yleisesti puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen. Komission mukaan Mannesmann ei myöskään voi arvostella komissiota perusoikeuskirjan rikkomisesta, koska perusoikeuskirja julistettiin vasta 7.12.2000 ja riidanalainen päätös tehtiin 8.12.1999.
- 36 Komissio katsoo, että Mannesmannin siteeraamalla Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöllä ei ole käsiteltävänä olevan asian kannalta merkitystä, koska se koskee anonymien lausuntojen käyttöä rikosoikeudenkäynnissä, kun taas käsiteltävänä olevassa asiassa on kysymys menettelystä, jonka tarkoituksena on sakon määrääminen kilpailuoikeudellisella perusteella.
- 37 Komissio toteaa seuraavaksi, että kysymys puolustautumisoikeuksien loukkaamisesta voisi tulla esille vain, jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voisi harkita sille esitettyjä todisteita sellaisten tietojen perusteella, joista vastaaja ei olisi voinut lausua. Mannesmannilla on kuitenkin ollut tilaisuus lausua komission riidanalaisen päätöksen 121 ja 122 perustelukappaleessa esittämistä, kysymyksessä olevan asiakirjan todenperäisyyttä koskevista argumenteista. Se, ettei tämän asiakirjan laatija eikä sen komissiolle toimittaneen kolmannen henkilöllisyys ole tiedossa, ei komission mukaan ole myöskään estänyt kantajaa tutkimasta kyseisen asiakirjan sisällön uskottavuutta ja merkityksellisyyttä.

- 38 Komissio lisää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että kyseisen asiakirjan uskottavuutta rajoittaa juuri se, että sen laatimisyhteys on laajalti tuntematon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin antanut tälle asiakirjalle tiettyä todistusarvoa sen vuoksi, että asiakirja sisältää tiettyjä tietoja, jotka ovat yhtäpitäviä muihin asiakirjoihin sisältyvien tietojen kanssa.
- 39 Komissio väittää lopuksi, että se, ettei sen olisi sallittu käyttää kyseistä asiakirjaa valittajaa vastaan puhuvana todisteena, ei olisi muuttanut mitään riidanalaisen päätöksen 1 ja 2 artiklassa kuvattujen rikkomisten toteamisen osalta. Joidenkin komission puolustautumisoikeuksia loukaten käyttämien asiakirjojen poissulkemisella olisi merkitystä vain siltä osin kuin komission esittämiä väitteitä ei voitaisi näyttää toteen muutoin kuin näihin asiakirjoihin vetoamalla; käsiteltävänä olevassa asiassa tilanne ei ole tällainen.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 40 Yhteisöjen tuomioistuin on tunnustanut yhteisön oikeuden yleisen periaatteen, jonka mukaan jokaisella on oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin (asia C-185/95 P, Baustahlgewebe v. komissio, tuomio 17.12.1998, Kok. 1998, s. I-8417, 21 kohta; yhdistetyt asiat C-174/98 P ja C-189/98 P, Alankomaat ja Van der Wal v. komissio, tuomio 11.1.2000, Kok. 2000, s. I-1, 17 kohta ja asia C-341/04, Eurofood IFSC, tuomio 2.5.2006, Kok. 2006, s. I-3813, 65 kohta).
- 41 Yhteisöjen tuomioistuin on todennut myös, että tämä periaate pohjautuu perusoikeuksiin, jotka ovat erottamaton osa yhteisön yleisiä oikeusperiaatteita, joiden noudattamista yhteisöjen tuomioistuin valvoo tukeutuen jäsenvaltioiden yhteiseen valtiosääntöperinteeseen ja erityisesti Euroopan ihmisoikeussopimukseen (em. asia Eurofood IFSC, tuomion 65 kohta).

- 42 Kuten komissio on oikein todennut, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntö, jota valittaja siteeraa, ei kuitenkaan ole ratkaiseva käsiteltävänä olevassa asiassa. Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 54–56 kohdassa, tämä oikeuskäytäntö koskee erityisesti todistajien kuulemista rikosoikeudenkäynnissä, kun taas käsiteltävänä oleva asia koskee asiakirjaa EY 81 artiklan soveltamista koskevassa menettelyssä. Yhteisön kilpailuoikeutta koskevista asioista todistajien kuulemisella on vain toissijainen rooli asiakirjojen roolin ollessa keskeinen.
- 43 Kuten julkisasiamies on myös todennut ratkaisuehdotuksensa 57–60 kohdassa, yhteisön kilpailuoikeudellisissa asioissa asian selvittämiseksi on luonteeltaan luonteeltaan, että tarkasteltavina olevat asiakirjat sisältävät usein liikesalaisuuksia tai muita tietoja, joita ei saa paljastaa tai joiden paljastaminen on sallittua vain merkittävin rajoituksin.
- 44 Näissä komission kilpailunvastaisia menettelytapoja koskeville tutkimuksille erityisissä olosuhteissa periaatetta, jonka mukaan jokaisella on oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin, ei ole tulkittava siten, että asiakirjoja, joihin sisältyy yritysten kannalta raskauttavia todisteita, on automaattisesti jätettävä todisteina huomioon ottamatta, kun tiettyjen tietojen on jätettävä salaisiksi. Tämä salassapito voi koskea myös asiakirjojen laatijoiden ja asiakirjat komissiolle toimittaneiden henkilöllisyyttä.
- 45 Edellä esitetty huomioon ottaen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut seuraavaa:

”84 – – Siltä osin kuin kysymys on jakoperusteita koskevan asiakirjan tutkittavaksi ottamisesta todisteena riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa tarkoitettua

rikkomisesta, on ensiksi huomattava, että yhteisön oikeudessa vallitseva periaate on vapaan todistusharkinnan periaate ja että ainoa merkityksellinen arviointiperuste esitettyjen todisteiden harkinnassa on niiden luotettavuus – –. Lisäksi komission saattaa olla välttämätöntä turvata tietolähteidensä anonymiteetti – –, eikä tämä seikka riitä velvoittamaan komissiota jättämään käyttämättä hallussaan olevaa todistetta.

85 Tästä seuraa, että vaikka Mannesmannin väitteet voivatkin olla merkityksellisiä arvioitaessa jakoperusteita koskevan asiakirjan luotettavuutta ja siis todistusvoimaa, ei voida katsoa, että se olisi todiste, jota ei voida tutkia ja joka olisi jätettävä pois asiakirjavihkosta.”

46 Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien on jakoperusteita koskevan asiakirjan luotettavuutta arvioidessaan ottanut huomioon sen, että asiakirjan alkuperä on tuntematon. Se on todennut valituksenalaisen tuomion 86 kohdassa, että ”siltä osin kuin Mannesmann perustaa tämän asiakirjan hyväksyttävyyttä koskevat väitteensä asiakirjan luotettavuuteen, on todettava, että tätä luotettavuutta vähentää väistämättä se, että konteksti, jossa se on laadittu, on pääosin tuntematon ja että komission tältä osin esittämiä väitteitä ei voida varmentaa”.

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien on lisäksi todennut, että jakoperusteita koskevan asiakirjan kaltainen todiste, jonka alkuperä on tuntematon, ei voi yksinään olla osoituksena siitä, että yhteisön kilpailuoikeutta on rikottu. Se on todennut valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa, että ”siltä osin kuin jakoperusteita koskeva asiakirja sisältää erityisiä tietoja, jotka vastaavat muiden asiakirjojen, erityisesti Verlucan [lausuntojen], sisältämiä tietoja, on kuitenkin katsottava, että nämä seikat voivat vahvistaa toisiaan”. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien on jo valituksenalaisen tuomion 81 ja 82 kohdassa korostanut, että jakoperusteita koskeva asiakirja on osa todisteiden joukkoa ja että sillä on vain liitännäinen merkitys. Tämä arviointi on nähtävissä myös saman tuomion 94 kohdassa, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kyseisellä asiakirjalla on todistusarvo, jonka merkitys on vain ”vahvistaa siinä yhtäpitävien todisteiden joukossa, jotka komissiolla on hallussaan, tietyt Verlucan [lausuntoihin] sisältyvät olennaiset lausumat”.

- 48 Kun otetaan huomioon nämä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jakoperusteita koskevan asiakirjan todistusarvolle asettamat rajoitukset, on pääteltävä, että tarkastelussa, joka koskee tämän asiakirjan hyväksymistä ja hyödyllisyyttä todisteena, ei ole tehty oikeudellista virhettä.
- 49 Muutoin on selvää, että Mannesmannilla on ollut mahdollisuus esittää näkemyksensä jakoperusteita koskevasta asiakirjasta ja esittää siitä, että sillä ei ole todistusarvoa sen alkuperän tuntemattomuuden takia.
- 50 Kaikki edellä esitetty huomioon ottaen ensimmäinen valitusperuste on hylättävä ilman että olisi tarpeen lausua siitä, vetosiko Mannesmann oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevaan oikeuteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, tai siitä, voiko Mannesmann käsiteltävänä olevassa asiassa vedota perusoikeuskirjaan, joka julistettiin vasta riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen.

Toinen valitusperuste, jonka mukaan EY 81 artiklaa on sovellettu virheellisesti riidanalaisen päätöksen 2 artiklan osalta

Asianosaisten lausumat

- 51 Mannesmannin mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti todennut riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa kuvatun kilpailuoikeuden rikkomisen olemassaolon. Komissio ei sen mukaan ole osoittanut, että Mannesmann olisi tehdessään toimitussopimuksen Corusin kanssa vuonna 1993 tehnyt horisontaalisen

sopimuksen Vallourecin ja Dalminen kanssa tai sopinut näiden yritysten kanssa yhdenmukaistetusta menettelytavasta. Sen mukaan komissio ei varsinkaan ole näyttänyt toteen, että Mannesmann olisi ollut tietoinen Corusin ja Vallourecin välillä sekä Corusin ja Dalminen välillä tehdyistä toimitussopimuksista ja Vallourecin laatimaksi väitetystä kokonaissuunnitelmasta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimissa on Mannesmannin mukaan hyväksynyt tämän komission virheellisen ja puutteellisen todistelun.

- 52 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimissa on lisäksi tehnyt virheen jättäessään ottamatta huomioon sen, että kyseisiä toimitussopimuksia ei tehty samana ajankohtana, kun se on katsonut, että näiden sopimusten suhteellisen pitkän keston osoitus horisontaalisen sopimuksen olemassaolosta, ja kun se on todennut, että mikään poikkeus ei ole sovellettavissa käsiteltävänä olevassa tapauksessa.
- 53 Valittaja toteaa viimeksi mainitun seikan osalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimissa on virheellisesti hylännyt valittajan väitteet, jotka koskevat EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan 3 kohdan soveltamisesta tiettyihin vertikaalisten sopimusten ja yhdenmukaistettujen menettelytapojen ryhmiin 22.12.1999 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2790/1999 (EYVL L 336, s. 21) soveltamista Corusin ja Mannesmannin välisiin vertikaalisiin suhteisiin. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimissa olisi sen mukaan tullut ottaa huomioon perustamissopimuksen [81] artiklan 3 kohdan soveltamisesta yksinmyyntisopimusten ryhmiin 22.6.1983 annettu komission asetus (ETY) N:o 1983/83 (EYVL L 173, s. 1) ja perustamissopimuksen [81] artiklan 3 kohdan soveltamisesta yksinostosopimusten ryhmiin 22.6.1983 annettu komission asetus (ETY) N:o 1984/83 (EYVL L 173, s. 5) ja olla siten soveltamatta EY 81 artiklan 1 kohtaa Mannesmannin ja Corusin väliseen sopimukseen.
- 54 Komissio katsoo, että tämä valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska se koskee tosiseikkojen arviointia. Lisäksi vaikka tämä peruste otettaisiinkin tutkittavaksi ja vaikka se olisi perusteltu, se voi johtaa valituksenalaisen tuomion ja riidanalaisen päätöksen kumoamiseen vain siltä osin kuin kysymys on kyseisen päätöksen 2 artiklasta.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 55 On todettava, että muutoksenhaun yhteydessä yhteisöjen tuomioistuimella ei ole toimivaltaa määrittää asian tosiseikastoa eikä lähtökohtaisesti myöskään tarkastaa sitä selvitystä, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asian tosiseikastoa määrittäessään tukeutunut. Silloin, kun tämä selvitys on saatu asianmukaisesti ja todistustaakkaa sekä asian selvittämistä koskevia menettelysääntöjä ja yleisiä oikeusperiaatteita on noudatettu, ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä nimittäin on arvioida sille esitetyn selvityksen näyttöarvoa (ks. asia C-7/95 P, *Deere v. komissio*, tuomio 28.5.1998, Kok. 1998, s. I-3111, 22 kohta). Lukuun ottamatta sitä tapausta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitettu aineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tämä arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (asia C-53/92 P, *Hilti v. komissio*, tuomio 2.3.1994, Kok. 1994, s. I-667, 42 kohta ja yhdistetyt asiat C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, *Aalborg Portland ym. v. komissio*, tuomio 7.1.2004, Kok. 2004, s. I-123, 49 kohta).
- 56 On todettava, että tutkiessaan riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa kuvatun rikkomisen olemassaoloa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on määrittänyt tosiseikkoja, minkä valvonta ei kuulu valitusmenettelyssä yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan. Näin ollen koska valittaja ei ole osoittanut, että todisteita olisi otettu huomioon vääristyneellä tavalla, että tosiseikat olisivat virheellisiä tai että todistustaakkaa tai asian selvittämistä koskevia sääntöjä ei olisi noudatettu, on jätettävä tutkimatta valittajan väitteet, jotka koskevat yhtäältä sitä, oliko se tehnyt horisontaalisen sopimuksen tai sopinut yhdenmukaistetusta menettelytavasta Vallourecin ja Dalminen kanssa, ja toisaalta sitä, oliko se ollut tietoinen näiden muiden yritysten välillä tehdyistä sopimuksista tai Vallourecin laatimasta kokonaisu suunnitelmasta. Sama koskee valittajan väitettä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt arvioida toisin tiettyjä tosiseikkoja, kuten kysymyksessä olevien sopimusten kestoa ja sitä, että sopimuksia ei ollut tehty samana ajankohtana.
- 57 Asetuksista N:o 1983/83 ja N:o 1984/83 on todettava, että niihin vedotaan ensimmäistä kertaa muutoksenhakuvaiheessa. Näin ollen näitä asetuksia koskeva väite on jätettävä tutkimatta.

- 58 Siltä osin kuin valittaja vetoaa asetukseen N:o 2790/1999 on riittävää todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 171 kohdassa oikein todennut, että ”kyseistä asetusta ei voida välittömästi soveltaa käsiteltävänä olevassa tapauksessa, koska riidanalainen päätös annettiin 8.12.1999 ja koska sen 2 artiklassa viitataan Mannesmannin osalta ajanjaksoon 1993–1997 eli ajanjaksoon, joka edelsi asetuksen N:o 2790/1999 asian kannalta merkityksellisten säännösten voimaantuloa 1.6.2000”. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisäksi todennut kyseisen tuomion 172 kohdassa niin ikään aivan oikein, että ”siltä osin kuin tämä asetusta voisi kuitenkin olla käsiteltävänä olevassa tapauksessa merkityksellinen ohjeena sen vuoksi, että se muodostaa komission joulukuussa 1999 esittämän kannanoton vertikaalisten sopimusten kilpailulle aiheuttaman haitan vähäisyydestä, on todettava, että tämä asetusta koskee EY 81 artiklan 3 kohdan soveltamista. Asetuksen N:o 17 4 artiklasta seuraa, että yritysten välisille sopimuksille voidaan myöntää yksittäispoikkeus tämän säännöksen nojalla vain, jos niistä on tätä varten ilmoitettu komissiolle, mitä käsiteltävänä olevassa tapauksessa ei ole tehty”.
- 59 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että toinen valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste, jonka mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu

Asianosaisten lausumat

- 60 Mannesmann väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska se ei ole alentanut Mannesmannin sakkoa yhteistyötiedonannon perusteella.

- 61 Tältä osin Mannesmann huomauttaa, että se oli myötävaikuttanut tosiseikkojen toteamiseen Becherin lausunnoilla ja että se ei ollut kiistänyt väitetiedoksiannossa todettuja tosiseikkoja. Se toteaa, että Vallourecin sakon määrää alennettiin yhteistyön perusteella 40 prosentilla sen vuoksi, että Vallourec oli myötävaikuttanut tosiseikkojen toteamiseen Verlucan lausuntojen perusteella, ja että Dalminen sakkoa alennettiin 20 prosentilla sen vuoksi, että Dalmine ei ollut kiistänyt tosiseikkoja. Se, että Mannesmannin sakkoa ei alennettu, on näin ollen epäyhdenvertaista kohtelua.
- 62 Valittaja riitauttaa niin ikään tavan, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut sen tämän tuomion 7 kohdassa mainitun, 15.5.1998 tehdystä päätöksestä nostaman kanteen ulottuvuutta.
- 63 Se katsoo ensiksi, että valituksenalaisen tuomion tätä kannetta koskevat perustelut eivät liity käsiteltävänä olevaan asiaan.
- 64 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheelliset päätelmät 15.5.1998 tehtyä päätöstä koskevan riidan päättymisestä. Valittaja toteaa tältä osin, että se oli valmis peruuttamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tässä asiassa antamaa tuomiota koskevan valituksensa vasta päästyään komission kanssa sopimukseen siitä, että tämä luopuisi tietopyynnöistään.
- 65 Mannesmann toteaa myös, että sen 15.5.1998 tehtyä päätöstä koskeva kanne katsottiin osittain perustelluksi. Se toteaa lopuksi, että toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisen tuomion 310 kohdassa, sitä ei tulisi arvostella siitä, että se oli kieltäytynyt edelleen toimittamasta pyydettyjä tietoja.

- 66 Komissio katsoo, että kysymyksessä oleva valitusperuste koskee tosiseikkojen arviointia ja että se on näin ollen jätettävä tutkimatta. Tältä osin se korostaa, että valittaja ei ole väittänyt, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi ottanut tosiseikat tai todisteet huomioon vääristyneellä tavalla, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 309 kohdassa, että Mannesmann ei ole näyttänyt toteen, että sen yhteistyö olisi todella helpottanut komission tehtävää rikkomisen toteamisessa ja siitä rankaisemisessa.
- 67 Komissio toteaa asiakysymyksen osalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 302 ja 305 kohdassa, että tietoja, jotka Mannesmann toimitti komissiolle, ei voida verrata Vallourecin toimittamiin tietoihin ja että toisin kuin Dalmine, Mannesmann ei ole nimenomaisesti ilmoittanut, että se ei kiistänyt tosiseikkojen oikeellisuutta.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 68 On huomattava, että vaikka silloin, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päättää täyttä harkintavaltaansa käyttäen yrityksille yhteisön oikeuden rikkomisen vuoksi maksettavaksi määrättyjen sakkojen suuruudesta, yhteisöjen tuomioistuin ei voi valituksen yhteydessä korvata kohtuullisuussyistä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen harkintaa omallaan, tämän harkintavallan käyttäminen ei kuitenkaan saa johtaa siihen, että yrityksiä, jotka ovat olleet osallisina perustamissopimuksen 81 artiklan 1 kohdan vastaisessa sopimuksessa tai yhdenmukaistetussa menettelytavassa, kohdellaan eri tavalla sakkojen suuruudesta päätettäessä (asia C-291/98 P, Sarrió v. komissio, tuomio 16.11.2000, Kok. 2000, s. I-9991, 96 ja 97 kohta ja yhdistetyt asiat C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ja C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij ym. v. komissio, tuomio 15.10.2002, Kok. 2002, s. I-8375, 617 kohta).

- 69 Valituksessa on kuitenkin ilmoitettava ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti vedotaan yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista koskevan valitusperusteen tueksi, uhalla, että kyseistä perustetta ei muuten oteta tutkittavaksi (ks. em. yhdistetyt asiat *Limburgse Vinyl Maatschappij ym. v. komissio*, tuomion 618 kohta).
- 70 On todettava, että siltä osin kuin valittaja riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 301 kohdassa esittämän arvioinnin, joka perustuu tuomion 297–300 kohdassa esitettyihin syihin ja jonka mukaan ”Becherin [lausunnon] hyödyllisyys on yksinomaan siinä, että se tietyssä määrin vahvistaa jo komission käytössä olleet Verlucan [lausunnot] ja että näin ollen tämä [lausunto] ei ole merkittävästi helpottanut komission tehtävää, minkä vuoksi se ei ole riittävä peruste sakon alentamiselle yhteistyön nojalla”, sen väitteet koskevat tosiseikkoja, minkä vuoksi ne on siis jätettävä tutkimatta. Yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä ei siis ole käsiteltävänä olevan valituksen yhteydessä tarkastaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 302 kohdassa tekemää toteamusta siitä, että ”tietoja, jotka Mannesmann toimitti komissiolle ennen väitetiedoksiannon lähettämistä, ei voida verrata Vallourecin toimittamiin tietoihin” ja että ”nämä tiedot eivät missään tapauksessa ole peruste yhteistyötiedonannon nojalla tapahtuvalle sakon alentamiselle”.
- 71 Siltä osin kuin kysymys sitten on vertailusta Dalminen yhteistyöhön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 303–305 kohdassa todennut, että ”jotta yritys voisi saada sakon alennuksen yhteistyötiedonannon D 2 kohdan mukaisesti sillä perusteella, että se ei kiistä tosiseikkoja, sen on väitetiedoksiantoon tutustuttuaan nimenomaisesti ilmoitettava komissiolle, että se ei aio kiistää tosiseikkojen oikeellisuutta”. Tämä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämä näkemys on yhteensopiva yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön kanssa, jonka mukaan on tehtävä ero kilpailusääntöjen rikkomisen nimenomaisen tunnustamisen ja sen välillä, että kilpailusääntöjen rikkominen vain jätetään kiistämättä, mikä ei helpota komission tehtävää, joka on yhteisön kilpailusääntöjen rikkomisten toteaminen ja niistä rankaiseminen (yhdistetyt asiat *C-65/02 P* ja

C-73/02 P, ThyssenKrupp v. komissio, tuomio 14.7.2005, Kok. 2005, s. I-6773, 58 kohta). Koska valittaja ei ole tehnyt tällaista nimenomaista tunnustusta, sen väite siitä, että sitä olisi syrjitty Dalmineen nähden, on hylättävä perusteettomana.

- 72 Siltä osin kuin on kysymys kanteesta, jonka Mannesmann nosti komission asetuksen N:o 17 11 artiklan 5 kohdan nojalla tekemästä päätöksestä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 310 ja 311 kohdassa, että vaikka ”Mannesmannin menettely, jossa se kiistää 15.5.1998 tehdyn päätöksen laillisuuden, on tietenkin aivan lainmukainen, eikä sen voida katsoa edustavan yhteistyön puuttumista”, on kuitenkin huomattava, että sen tältä osin nostama kanne hylättiin laajalti edellä mainitussa asiassa Mannesmannröhren-Werke vastaan komissio 20.2.2001 annetulla tuomiolla sillä perusteella, että ”komissio oli pyytänyt lainmukaisesti suurimman osan niistä tiedoista, jotka Mannesmann kieltäytyi toimittamasta”.
- 73 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut perustellusti katsoa valituksenalaisen tuomion 312 kohdassa, että ”Mannesmannin lainvastaisen menettelyn vuoksi komissiolla ei ole missään vaiheessa ollut käytettävissään lukuisia tietoja, joiden toimittamista se oli lainmukaisesti pyytänyt hallinnollisen menettelyn vaiheessa”, ja että näin ollen ”ei voida katsoa, että kokonaisuutena tarkasteltuna asenne, joka Mannesmannilla oli hallinnollisen menettelyn vaiheessa, olisi käsiteltävänä olevassa tapauksessa osoittanut käyttäytymistä, joka olisi ollut todellista yhteistyötä”. Tätä päätelmää ei myöskään heikennä se seikka, että Mannesmannin alun perin edellä mainitussa asiassa Mannesmannröhren-Werke vastaan komissio 20.2.2001 antamasta tuomiosta nostama kanne poistettiin rekisteristä sen jälkeen, kun asianosaiset tekivät sovinnon.
- 74 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että myös kolmas valitusperuste on hylättävä.
- 75 Koska mitään valittajan esittämistä valitusperusteista ei voida hyväksyä, valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

76 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos valitus ei ole perusteltu, yhteisöjen tuomioistuin päättää oikeudenkäyntikuluista. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdassa, jota sovelletaan kyseisen työjärjestyksen 118 artiklan nojalla muutoksenhaakumenettelyyn, määrätään, että asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Mannesmann on hävinnyt asian, se on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Valitus hylätään.**

- 2) **Salzgitter Mannesmann GmbH veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset

